

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobců: **a) D. F., b) P. F.**, oba zast. JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Mánesova 1175/48, Praha, proti žalovanému: **Středočeský kraj**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2025, č. j. 37 A 66/2024-108,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Krajský soud v Praze (dále též „krajský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl žalobu žalobců na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. Ten žalobci spatřovali v porušení povinnosti žalovaného zajistit žalobci a), který má poruchu autistického spektra v kombinaci se středně těžkým mentálním postižením a chováním náročným na péči, dostupné a kvalitní služby sociální péče v nejméně omezujícím prostředí dle § 38 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách a čl. 19 Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením (dále jen „CRPD“). Současně dovozovali, že tento tvrzený nezákonný zásah přímo zkrátil na právech též žalobkyni b) jakožto osobu neformálně pečující o žalobce a).

[2] Krajský soud připomněl, že podle nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. I. ÚS 2637/17 je veřejné subjektivní právo na dostupnost vhodných služeb sociální péče podle § 38 zákona o sociálních službách pod ochranou soudní moci a lze je uplatnit

v řízení před soudem. V případě opomenutí kraje činit přiměřené a cílené kroky k zajištění dostupnosti vhodných sociálních služeb, jichž by mohla využít určitá osoba potřebující sociální péči, se tedy lze domáhat ochrany tohoto práva žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. Podle citovaného nálezu je v takovém případě pasivně legitimovaný územní samosprávný celek jako takový v jeho samostatné působnosti. Dále krajský soud zdůraznil, že jeho úlohou je ochrana veřejných *subjektivních* práv, protože se nemohl zabývat námitkami vznášenými za celou skupinu postižených osob či neformálně pečujících osob.

[3] Ve vztahu k žalobci a) pak soud konstatoval, že pro své postižení je nositelem veřejného subjektivního práva na to, aby mu byly dostupné služby sociální péče poskytované v nejméně omezujícím prostředí podle § 38 téhož zákona. Tomuto právu odpovídá povinnost žalovaného činit přiměřené kroky k tomu, aby všem oprávněným osobám, včetně žalobce a), byly na jeho území dostupné vhodné služby sociální péče. Jelikož se potřeba sociálních služeb v čase proměňuje a žalovaný má pouze omezené zdroje, má tato povinnost dlouhodobý charakter. Žalovaný tedy primárně zpracovává střednědobý plán rozvoje sociálních služeb, z něhož následně vychází a v souladu s nímž zajišťuje dostupnost poskytování sociálních služeb na svém území a určuje síť sociálních služeb. Tyto neposkytuje sám žalovaný, ale jednotliví poskytovatelé. Žalovaný pouze plánuje a administrativně zajišťuje jejich dostatečné kapacity a náležitou kvalitu v přiměřeném časovém horizontu. Může proto nastat situace, kdy krátkodobě nejsou zajištěny určité sociální služby.

[4] V posuzovaném případě nebyla v důsledku nedostatečné kapacity poskytovatelů po určitou dobu dostupná pobytová služba ve formě domova pro osoby se zdravotním postižením či chráněného bydlení vhodná pro cílovou skupinu žalobce a). Krajský soud však nastalou situaci nevyhodnotil jako porušení povinnosti žalovaného dle § 95 písm. g) ani práva žalobce a) dle § 38 zákona o sociálních službách. Žalovaný totiž na tuto situaci reagoval cílenými a přiměřenými opatřeními směřujícími k zajištění dostupnosti odpovídající sociální služby v přiměřeném časovém horizontu. K tomu krajský soud poukázal na učiněná skutková zjištění, podle nichž se žalobci od března 2023 snaží ve spolupráci se žalovaným zajistit vhodnou pobytovou službu sociální péče pro žalobce a). Současně probíhá transformace v zařízení, které je pro žalobce a) vhodnou sociální službou (Domov pod lípou). Jedná se totiž o pobytovou službu poskytovanou v komunitní formě, která žalobci a) umožní vést důstojný život v nejméně omezujícím prostředí. Její vzdálenost od domova žalobce a), která činí 82,6 km, sice není ideální, ale nejedná se o nedostatek takové intenzity, aby jej bylo možné považovat za nezákonný zásah. Navíc z obsahu střednědobého plánu rozvoje sociálních služeb plyne, že žalovaný zjevně usiluje o co největší přiblížení k ideální situaci, za níž by osobám v nepříznivé sociální situaci byly k dispozici rozmanité služby sociální péče, které jim nejvíce vyhovují i z hlediska místní dostupnosti. Jelikož žalobci dosud nepodali přihlášku, a neproběhl tak proces posouzení přihlášky do daného zařízení, není zřejmé, zda by žalobce a) nemohl být prioritně přijat. Nebylo tedy prokázáno, že by žalovaný žalobci a) nezajistil příležitost uzavřít smlouvu. Historické problémy v daném zařízení nemají při hodnocení nepodání přihlášky právní relevanci. Krajský soud dodal, že žalovaný nenechal žalobce a) „na holičkách“ ani v mezidobí. Po ukončení povinné školní docházky užíval každé odpoledne denní stacionář, který zajišťoval i jeho dopravu. Současně každý druhý měsíc přibližně 4 dny užíval odlehčovací službu a následně byla žalobcům nabídnuta pobytová služba týdenního stacionáře zajišťující péči od pondělí do pátku. Tato

pokračování

opatření lze podle krajského soudu považovat za přiměřená dočasná opatření k překlenutí doby do zajištění nepřetržité pobytové služby.

[5] S ohledem na obsah lékařské zprávy a dokumentů z řízení opatrovnického soudu krajský soud nepřisvědčil výtce žalobců, že důvodem dlouhodobé hospitalizace žalobce a) v psychiatrické nemocnici byl již ode dne 20. 2. 2024 nedostatek sociálních služeb v kraji. Faktická doba, po kterou by žalobce a) býval mohl užívat vhodnou pobytovou službu, byla-li by dostupná, tedy trvala přibližně 4 měsíce, a to od 26. 8. 2024 do 1. 1. 2025, kdy došlo k transformaci vhodného zařízení. V době před hospitalizací, tedy od března 2023 do února 2024, byly žalobcům dostupné alespoň služby denní stacionář a odlehčovací služba, případně týdenní stacionář. Krajský soud uzavřel, že nebylo prokázáno, že by tvrzený zásah vůči žalobci a) nadále trval.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobci podali proti rozsudku krajského soudu samostatné kasační stížnosti. Žalobce a) tak učinil podáním ze dne 5. 5. 2025 (dále jen „stěžovatel“), žalobkyně b) podáním ze dne 2. 5. 2025. Usnesením ze dne 27. 8. 2025 Nejvyšší správní soud zastavil řízení o kasační stížnosti žalobkyně b) pro nezaplacení soudního poplatku. Dále proto pokračoval pouze v řízení o kasační stížnosti stěžovatele.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti apeluje na to, aby byl jeho případ vnímán primárně perspektivou úmluv o právech osob se zdravotním postižením (CRPD) a o právech dítěte a aby byla náležitě zohledněna jeho specifická zranitelnost z důvodu věku, zdravotního stavu a dlouhodobé hospitalizace v psychiatrické nemocnici bez terapeutické nutnosti. Dále uvádí, že povinností žalovaného je zajistit reálně využitelnou sociální službu, a to takovou, která může naplnit právo na nezávislý způsob života a začlenění do komunity. V případě pobytové služby se má proto jednat o službu srovnatelnou s běžným rodinným bydlením a ve vzdálenosti, která neomezuje nepřiměřeně kontakt s rodiči. Těmto požadavkům Domov pod lípou neodpovídá. Jde o ústavní zařízení, které prochází humanizací, nikoliv deinstitucionalizací, s enormně vysokou kapacitou, v němž docházelo k vážnému porušování práv opečovávaných osob. Nepředstavuje tak nejméně omezující prostředí podle § 38 zákona o sociálních službách. Navíc byl stěžovatel instruován, respektive efektivně odrazován od podání přihlášky do dubna 2025. Krajský soud také pominul, že do doby možnosti uzavřít smlouvu s tímto zařízením nebyl stěžovatel kompenzován vhodnou sociální službou. Tato doba začala 20. 2. 2024 a stále trvá, nedošlo tak k ukončení zásahu. I při akceptaci závěru krajského soudu, že trvala 4 měsíce, by se jednalo o velmi závažný zásah do práv stěžovatele. Krajský soud v této souvislosti také nesprávně hodnotil jeho hospitalizaci. Ta byla důsledkem nedostatku vhodné sociální služby. Závěr o její terapeutické nevyhnutelnosti proto neobstojí. Stejný terapeutický účel léčby bylo lze dosáhnout v méně omezujícím prostředí. Hospitalizace bez terapeutické nutnosti přitom stále trvá, a to již déle než rok. Služby, které byly stěžovateli poskytovány do doby hospitalizace, pak nebyly dostatečné, o čemž svědčí právě nastalá hospitalizace. Žalovaný tedy od roku 2023 nijak adekvátně neřešil naléhavou situaci stěžovatele. Zařízení, která přichází v úvahu, se navíc nachází daleko od bydliště stěžovatele a jeho rodičů. Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že jejich místní nedostupnost nedosahuje intenzity nezákonného zásahu. K tomu poukazuje na nerovnoměrné rozmístění služeb v kraji a absenci plánu žalovaného tuto otázku řešit. Konečně stěžovatel vytyká krajskému soudu,

že dospěl k závěru o ukončení zásahu, aniž by mu dal prostor pro eventuální úpravu návrhu. Tento závěr je rovněž nesprávný vzhledem k trvající hospitalizaci stěžovatele a k tomu, že mu dosud nebyla nabídnuta smlouva s poskytovatelem. Stěžovatel pro výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě a na rozsudek krajského soudu. Upozornil na to, že stěžovateli je od 26. 5. 2025 poskytována pobytová sociální služba v zařízení Psáry. Dále zrekapituloval služby, které mu byly poskytovány od března 2023 do dne hospitalizace. Podle něj se jednalo o přiměřená dočasná opatření, protože nebyl nečinný. Názor stěžovatele, že k jeho hospitalizaci došlo právě pro nedostatek sociálních služeb, pak nemá oporu v provedených důkazech. Z těch plyne, že hospitalizace byla nezbytná a nevyhnutelná v souvislosti s diagnózou a vývojem stěžovatele. Žalovaný má za to, že požadavek stěžovatele, aby mu byla zajištěna služba srovnatelná s rodinným bydlením a v menší vzdálenosti od rodičů, překračuje rámec zákonné úpravy tak, jak ji chápal Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 2637/17. Dodal, že od roku 2023 činil adekvátní kroky k vytvoření vhodného místa pro stěžovatele a byl připraven zahájit šetření o jeho možném umístění do příslušného zařízení. Krajský soud proto zcela správně konstatoval, že nebylo prokázáno, že by žalovaný nezajistil příležitost uzavřít smlouvu. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích uplatněných důvodů kasační stížnosti a posoudil též, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud přistoupil nejprve k posouzení, zda v řízení před krajským soudem došlo k namítané vadě spočívající v tom, že krajský soud stěžovateli neumožnil reagovat na svůj závěr o ukončení zásahu.

[12] Z obsahu žalobního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel se po úpravě petitu (k níž jej vyzval krajský soud s ohledem na obecnost původního znění) domáhal toho, aby krajský soud (i) určil, že opomenutí žalovaného zajistit stěžovateli dostupnost pobytové sociální služby v bytě, bytovém domě nebo rodinném domě umístěném v běžné zástavbě obce, která bude zajišťována takovým způsobem, aby mu umožňovala nezávislý způsob života odpovídající svou povahou běžnému životu osob jeho věku a bránila jeho segregaci, je nezákonné; (ii) zakázal žalovanému, aby v porušování práv stěžovatele pokračoval a (iii) přikázal mu zajistit pobytovou sociální službu pro stěžovatele do dvou měsíců. Žaloba tedy směřovala proti trvajícímu nezákonnému zásahu žalovaného.

[13] V obecnosti lze souhlasit se stěžovatelem, že je-li v průběhu řízení před soudem zjištěna proměna tvrzeného zásahu spočívající ve zjištění, že došlo k ukončení jeho trvání, měl by soud žalobci v rámci poučovací povinnosti umožnit na tuto situaci reagovat (například podat návrh na změnu petitu žaloby). Takovou možnost by měl soud žalobci

pokračování

poskytnout nejen v situaci, kdy dojde ke změně skutkových okolností, ale i tehdy, pokud odlišně právně kvalifikuje povahu zásahu (typicky pokud překvalifikuje trvalý zásah na jednorázový s trvalými účinky a opačně), srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020, č. j. 7 As 440/2019-18. Pokud by takto soud nepostupoval, může se podle okolností dopustit vady řízení s vlivem na zákonnost jím vydaného rozhodnutí (srov. přiměřeně rozsudek rozšířeného senátu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS a navazující rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 6 As 357/2017-26, bod 16; ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 As 402/2017-41, bod 15; a ze dne 6. 4. 2018, č. j. 4 As 57/2018-78, bod 9).

[14] V posuzované věci však nedošlo k situaci, kdy by krajskému soudu poučovací povinnost v popsaném směru vznikla. Krajský soud totiž nezaložil své posouzení důvodnosti žaloby na tom, že by se tvrzený zásah jakkoliv proměnil z hlediska doby svého trvání, ale uzavřel posouzení žaloby tím, že tvrzený trvalý nezákonný zásah nenastal, respektive nebyl prokázán. Na základě provedení dokazování krajský soud v bodě 70 napadeného rozsudku konstatoval, že žalovaný neporušil své povinnosti podle § 95 písm. g) ani práva stěžovatele podle § 38 zákona o sociálních službách. Podle krajského soudu reagoval na stěžovatelovu situaci přiměřenými a cílenými opatřeními směřujícími k zajištění dostupnosti odpovídající sociální služby v přiměřeném časovém horizontu. V následujících odstavcích pak krajský soud podrobně popsal podobu těchto opatření v rozhodném období od března 2023, kdy rodina přestávala zvládat péči o stěžovatele (denní stacionář, odlehčovací služba, týdenní stacionář, možnost využít pobytovou službu Domova pod lípou). V závěru pak poukázal rovněž na posílení sítě sociálních služeb ze strany žalovaného ve střednědobém plánu jejich rozvoje na období 2023-2025.

[15] Co se týče vyjádření v bodě 77 napadeného rozsudku, zde se krajský soud zabýval otázkou terapeutické nutnosti hospitalizace stěžovatele a v návaznosti na své posouzení ohraničil časově dobu, po kterou by stěžovatel býval mohl fakticky užívat vhodnou pobytovou službu, byla-li by dostupná (4 měsíce). Tímto vyjádřením však krajský soud na základě provedení dokazování pouze objektivizoval délku potenciálního tvrzeného zásahu, bez jakéhokoli dopadu na svůj závěr o tom, že zásah do práv stěžovatele nenastal. Jinými slovy, krajský soud ani zde nepřipustil jakékoli trvání nezákonného zásahu ve smyslu § 87 odst. 2 s. ř. s. Shodně je třeba nahlížet na formulaci v bodě 78 rozsudku, že „*nebylo však prokázáno, že by tento zásah trval*“. Jakkoliv citované vyjádření izolovaně může navozovat dojem, že krajský soud posuzoval úspěšnost žaloby optikou trvání (respektive ukončení) zásahu, z kontextu je zřejmé, že se krajský soud snažil konstatovat toliko to, že v řízení nebylo prokázáno, že by došlo k tvrzenému nezákonnému trvalému zásahu do práv stěžovatele. Uvedená námitka je proto nedůvodná.

[16] S ohledem na způsob, jakým je formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud dále za vhodné připomenout, že kasační stížnost je opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Proto „*musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt [byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu]*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, bod [5]). Jinými slovy, Nejvyššímu správnímu soudu nepřisluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného či jeho jiné jednání v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem. Již

vůbec se (stejně jako krajský soud) nemůže zabývat ochranou práv třetích osob, a to ani blíže neurčené skupiny osob se zdravotním postižením, již je stěžovatel příslušníkem, resp. prosazovat „systémová řešení“. Nejvyšší správní soud se proto zabýval pouze těmi námitkami, které směřují vůči posouzení krajského soudu.

[17] Podle § 38 zákona o sociálních službách, *služby sociální péče napomáhají osobám zajistit jejich fyzickou a psychickou soběstačnost, s cílem podpořit život v jejich přirozeném sociálním prostředí a umožnit jim v nejvyšší možné míře zapojení do běžného života společnosti, a v případech, kdy toto vylučuje jejich stav, zajistit jim důstojné prostředí a zacházení. Každý má právo na poskytování služeb sociální péče v nejméně omezujícím prostředí. Jednotlivé služby sociální péče jsou blíže upraveny v § 39 až § 52 zákona o sociálních službách (osobní asistence, pečovatelská služba, odlehčovací služby, denní stacionáře, týdenní stacionáře, domovy pro osoby se zdravotním postižením atd.).*

[18] Podle § 95 písm. g) zákona o sociálních službách, *kraj zajišťuje dostupnost poskytování sociálních služeb na svém území v souladu se střednědobým plánem rozvoje sociálních služeb.*

[19] Jak podrobně rozebral již krajský soud, Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 2637/17 dospěl k závěru, že z § 38 zákona o sociálních službách vyplývá veřejné subjektivní právo osob se zdravotním postižením nacházejících se v nepříznivé sociální situaci na dostupnost vhodných služeb sociální péče. Krom toho zde vymezil způsob, jakým se lze tohoto práva před správními soudy domáhat, jakož i měřítka a meze soudního přezkumu plnění shora uvedených povinností kraje. Mimo jiné uzavřel, že kraje „jsou tedy povinny zabezpečit, aby osobám v nepříznivé sociální situaci na jejich území byly k dispozici potřebné sociální služby, včetně služeb sociální péče. Nejde přitom o to, aby dotčené osoby měly přístup k sociální péči v konkrétní podobě přesně podle svých ideálních představ, například u konkrétního poskytovatele sociálních služeb; jde o to, aby existovaly a dotčeným osobám byly dostupné takové služby, které jsou adekvátní jejich stavu a situaci a mohou jim pomoci vést důstojný a co nejnezávislejší život, při zachování maxima osobní autonomie, bez sociálního vyloučení a při maximálním sociálním začlenění [...] K zásahu do práva osob na dostupnost vhodných sociálních služeb by mohlo dojít především tehdy, pokud by kraj zůstal dlouhodobě nečinný či neprováděl žádné přiměřené kroky, ačkoli by ne všechny osoby v nepříznivé sociální situaci na jeho území měly zajištěnu dostupnost potřebných sociálních služeb umožňujících jim vést důstojný život.“

[20] Dále je nutno připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 4 Ads 134/2014-29, dle něhož „soudní přezkum v případě vymáhání nároku na zajišťování sociálních práv spočívá primárně v posouzení, zda byly naplněny standardy vyplývající ze zákonného provedení sociálních práv a dále zda konkrétní způsob zajišťování sociálních práv nezasahuje do esenciální podstaty tohoto práva, není diskriminační a zda vyhovuje testu racionality [...] V ostatním je třeba respektovat prostor pro úvahu veřejné moci při volbě konkrétní úrovně a způsobu zajištění sociálních práv, nejsou-li dostatečně určité stanoveny v zákonné prováděcí úpravě. To platí zejména v posuzované věci, kde zákon svěřuje zajišťování nárokováného sociálního práva do samostatné působnosti územních samosprávních celků. Je třeba vycházet z toho, že i výkon pravomoci soudů ve věcech patřících do samostatné působnosti územních samospráv je zasahováním do práva na samosprávu, které je zaručeno čl. 101 odst. 4 Ústavy České republiky.“

pokračování

[21] Z uvedeného plyne, že úkolem správních soudů je vyhodnotit, zda ze strany žalovaného došlo k zásahu do podstaty práva oprávněné osoby na zajištění dostupnosti služby sociální péče, tedy k úplné nečinnosti či rezignaci na jakékoliv přiměřené kroky v intenzitě, která by vedla k tomu, že by oprávněná osoba **dlouhodobě** (po dlouhé měsíce či léta) neměla k dispozici **žádné** vhodné (nikoli nejlepší) sociální služby, které by jí umožňovaly **elementárně důstojnou** existenci bez automatického vyčlenění ze společnosti či ztráty veškeré osobní autonomie. Správní soudy musí při přezkumu těchto otázek postupovat **zdrženlivě**, neboť se jedná o výkon samostatné působnosti žalovaného jako územního samosprávného celku a vyhovění žalobě by představovalo zásah do práva na samosprávu podle čl. 101 odst. 4 Ústavy ČR (srov. krom rozsudku č. j. 4 Ads 134/2014-29 dále také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2025, č. j. 21 Ads 86/2025-41).

[22] Krajský soud vycházel při posuzování věci z následujících stěžejních (v kasační stížnosti nespоровaných) skutkových zjištění. Stěžovatel má zdravotní znevýhodnění, konkrétně poruchu autistického spektra v kombinaci se středně těžkou mentální retardací a chováním náročným na péči (PAS+). Od března 2023, kdy dosáhl téměř 16 let a speciální škola ukončila předčasně poslední ročník jeho povinné školní docházky, začala rodina spolupracovat se Středočeským koordinačním centrem pro osoby s chováním náročným na péči. V té době rodina péči o stěžovatele ještě zvládala, podle vyjádření otce byla připravena tak činit do jeho dospělosti, nicméně začalo vzrůstat jeho agresivní chování vůči okolí. Dne 17. 3. 2023 projevila matka stěžovatele zájem o službu týdenní stacionář. Následně jí byla tato služba zajišťující péči od pondělí do pátku nabídnuta, avšak rodiče ji odmítli s tím, že dlouhé (1,5 hodiny) dojíždění každé pondělí a pátek by bylo pro stěžovatele náročné. Stěžovatel v té době užíval každé odpoledne denní stacionář Dobromysl, který zajišťoval i jeho dopravu. Současně každý druhý měsíc přibližně 4 dny užíval odlehčovací službu Nautis (Národní ústav pro autismus, z. ú.). Dne 20. 2. 2024 byl stěžovatel v důsledku projevů heteroagrese hospitalizován v Psychiatrické nemocnici Bohnice k observaci a stabilizaci. Během hospitalizace byl opakovaně přeložen na oddělení zvýšené psychiatrické péče, byla mu upravována medikace, vzhledem k agresi podstoupil antiandrogenní léčbu. Pro nutnost použití omezovacích prostředků byla hospitalizace v červnu 2024 změněna na nedobrovolnou. Obvodní soud pro Prahu 8 proto zahájil řízení o vyslovení přípustnosti převzetí stěžovatele do zdravotního ústavu Psychiatrické nemocnice Bohnice. Na základě vyjádření ošetřujícího lékaře dospěl obvodní soud k závěru, že převzetí stěžovatele do péče bylo oprávněné, neboť bezprostředně ohrožoval sebe a okolí, byl brachiálně agresivní a neusměrnitelný. Řízení následně soud zastavil usnesením ze dne 7. 8. 2024, neboť dne 5. 8. 2024 stěžovatel podepsal souhlas s hospitalizací. Ke dni 26. 8. 2024 byl jeho stav stabilizován a bylo možné jej umístit do pobytové sociální služby. Stěžovatel zůstal nicméně hospitalizován, podle žalobního tvrzení se jeho matka obávala, že by péči nezvládla. Dopisem ze dne 27. 6. 2024 se matka obrátila na hejtmanku žalovaného s tím, že v posledním roce oslovili devět poskytovatelů pobytové služby, bylo jim však sděleno, že mají plnou kapacitu nebo dané zařízení přijímá pouze zletilé klienty. Hejtmanka ji dopisem ze dne 29. 7. 2024 informovala, že předala věc koordinačnímu centru za účelem pomoci s příslušnou žádostí a přiložila seznam 22 poskytovatelů sociálních služeb, zdůraznila přitom Domov pod lípou určený dětské klientele. Dne 18. 9. 2024 informovala sociální pracovnice Domova pod lípou matku stěžovatele, že jej nelze vzhledem k plné kapacitě přijmout a že zařízení prochází transformací do komunitní formy pro klienty do 18 let. Koncept transformace byl schválen v srpnu 2024 se záměrem navýšit kapacitu sociální služby *domov* z 32 na 50 míst s účinností od 1. 1. 2025. Koncem ledna 2025 byl stěžovatel vyzván

k návštěvě Domova pod lípou, v návaznosti na to informovala sociální pracovnice jeho matku v dopise ze dne 3. 4. 2025, že doposud nezačal s ohledem na nepodání přihlášky proces jednání se zájemcem a nebylo možné provést sociální šetření a posoudit individuální potřeby stěžovatele. Dne 26. 3. 2025 potvrdil ředitel Domova Laguna Psáry, že zde stěžovatel v květnu 2025 nastoupí do služby *domov* pro osoby se zdravotním postižením.

[23] Na základě těchto skutkových zjištění krajský soud konstatoval, že v období od března 2023 do února 2024 byly stěžovateli dostupné sociální služby denní stacionář, odlehčovací služba a případně týdenní stacionář, které lze považovat za přiměřená dočasná opatření k překlenutí doby do zajištění nepřetržité pobytové služby. Od února 2024 do srpna 2024 došlo k dlouhodobé hospitalizaci stěžovatele, přičemž se tak stalo z důvodu terapeutické nutnosti, nikoliv nedostatku sociálních služeb v kraji. V období od 26. 8. 2024 do 1. 1. 2025, tedy přibližně po dobu 4 měsíců, nebyla v důsledku nedostatečné kapacity poskytovatelů dostupná pobytová služba ve formě domova pro osoby se zdravotním postižením či chráněného bydlení vhodná pro cílovou skupinu stěžovatele, tedy nezletilé osoby s mentálním postižením náročným na péči. Žalovaný však na tuto situaci reagoval přiměřenými a cílenými opatřeními směřujícími k zajištění dostupnosti odpovídající sociální služby v přiměřeném časovém horizontu; s účinností od 1. 1. 2025 probíhá transformace zařízení Domov pod lípou, které poskytuje službu *domova* i nezletilým osobám s poruchou autistického spektra náročným na péči, zahrnující přechod ke komunitní formě. Jedná se o sociální službu vhodnou pro stěžovatele, která mu umožní vést důstojný život v nejméně omezujícím prostředí, tedy v zásadě přesně dle jeho požadavku i doporučení Nautisu. Krajský soud připustil, že vzdálenost zařízení od domova stěžovatele není ideální (82,6 km), nejedná se však o nedostatek takové intenzity, aby se jednalo o nezákonný zásah, stěžovatel se ostatně jízdy účastnit nebude. Možnost umístění stěžovatele v tomto zařízení přitom existuje, pokud vhodnost takového postupu potvrdí sociální šetření, které neproběhlo, jelikož si stěžovatel dosud nepodal přihlášku. Krajský soud uzavřel, že nebylo prokázáno zkrácení práv stěžovatele spočívající v opomenutí žalovaného zajistit mu vhodné služby sociální péče.

[24] Nejvyšší správní soud zcela souhlasí s krajským soudem, že žalovaný vzhledem ke všem okolnostem věci, včetně délky relevantního období, nezasáhl do podstaty práva stěžovatele na zajištění dostupnosti vhodné sociální služby. V případě stěžovatele totiž nelze hovořit o tom, že by vůči němu zůstal žalovaný „*po dlouhé měsíce či léta*“ zcela nečinný, resp. že by mu nezajistil *dostupnost* vhodné služby sociální péče. Od března 2023, kdy započala spolupráce s koordinačním centrem, žalovaný aktivně spolupracoval s rodiči stěžovatele na zajištění vhodné služby sociální péče pro stěžovatele. Do doby hospitalizace byly stěžovateli poskytovány sociální služby formou tzv. sdílené péče, kdy část potřebné péče je zajišťována rodinou postižené osoby, část pomocí profesionálních poskytovatelů. Stěžovatel konkrétně užíval každé odpoledne službu denní stacionář, každý druhý měsíc přibližně 4 dny odlehčovací službu a byla mu nabídnuta pobytová služba týdenní stacionář zajišťující péči od pondělí do pátku. Stěžovatel tak měl k dispozici vhodnou službu sociální péče umožňující jeho elementárně důstojnou existenci, byť se bezesporu s ohledem na zhoršující se stav stěžovatele a pečující matky nejednalo o nejlepší, respektive ideální služby sociální péče. Ještě před skončením hospitalizace stěžovatele zaslal žalovaný (hejtmanka) matce seznam 22 poskytovatelů sociálních služeb, z nichž někteří dosud nebyli osloveni, a upozornil ji zejména na Domov pod lípou orientovaný převážně na dětskou klientelu, který prochází s účinností od 1. 1. 2025 transformací na pobytovou službu vhodnou pro stěžovatele. Stav

pokračování

stěžovatele byl stabilizován ke dni 26. 8. 2024, a bylo tak možné, aby mu byla poskytnuta vhodná pobytová služba sociální péče. Od 1. 1. 2025 byla přitom dostupná pobytová služba v Domově pod lípou; pro její poskytnutí bylo nutno podat příslušnou přihlášku, absolvovat sociální šetření a uzavřít smlouvu. Dne 26. 3. 2025 potvrdilo zařízení Psáry, že zde stěžovatel v květnu 2025 nastoupí do služby *domov* pro osoby se zdravotním postižením.

[25] Stěžovatel se snaží v obsáhlé kasační stížnosti zpochybnit závěry krajského soudu fakticky ve dvou směrech. Nesouhlasí s tím, že by Domov pod lípou byl sociální službou, která odpovídá jeho právu podle čl. 19 CRPD a § 38 zákona o sociálních službách. Dále odmítá, že by k jeho hospitalizaci došlo z důvodu terapeutické nutnosti, nikoliv z důvodu nedostatečnosti vhodných sociálních služeb. Nejvyšší správní soud mu nepřisvědčil.

[26] Stěžovatel dovozuje z čl. 19 CRPD právo na to, aby mu byla zajištěna dostupnost vhodné pobytové komunitní sociální služby ve smyslu náhradní rodinné péče, která bude svou velikostí srovnatelná s běžným rodinným bydlením a v takové vzdálenosti, aby nedošlo k nepřiměřenému omezení kontaktu s rodiči. Zařízení pro více než 5 osob označuje za nepřiměřenou instituci. Domov pod lípou proto nepovažuje s ohledem na podle něj enormně vysokou kapacitu (18 osob) a vzdálenost od svého dosavadního bydliště (82,6 km) za sociální službu, která by odpovídala jeho právu na nezávislý způsob života a začlenění do komunity, respektive představovala nejméně omezující prostředí podle § 38 zákona o sociálních službách.

[27] Pobytová služba naplňující parametry popisované stěžovatelem by jistě odpovídala zcela ideálnímu stavu věcí. Krajský soud však příhodně poukázal na judikaturu, z níž plyne, že právo podle § 38 zákona o sociálních službách na to, aby byly oprávněné osobě dostupné služby sociální péče poskytované v nejméně omezujícím prostředí „*nezahrnuje zajištění přístupu k sociální službě v konkrétní podobě v požadovaném časovém horizontu a na vymezeném území. Obsahem daného sociálního práva je zajištění alespoň minimálního standardu sociální péče adekvátní stavu a situaci žalobce a), která mu umožní vést důstojný život a co možná nejvyšší míru zapojení do běžného života společnosti.*“ Jinými slovy, ačkoliv má podle nálezu sp. zn. I. ÚS 2637/17 právo zakotvené v § 38 zákona o sociálních službách povahu veřejného subjektivního práva, nezakládá nárok na přístup k sociální péči v konkrétní podobě (pobytová komunitní), v určitém čase (celodenní) a na určitém místě (docházková vzdálenost od bydliště), přesně podle ideálních představ a požadavků stěžovatele. Už vůbec pak takový nárok nezakládá čl. 19 CRPD (právo osob se zdravotním postižením na nezávislý způsob života a zapojení do společnosti), který vyžaduje provedení vnitrostátním zákonem (body 33, 36 a 37 nálezu sp. zn. I. ÚS 2637/17). Vymahatelným obsahem daného práva, respektive korespondujícím závazkem veřejné moci, je podle Ústavního soudu „*esenciální požadavek, aby oprávněným osobám byly k dispozici vůbec nějaké služby sociální péče pro ně vhodné (byť nikoli nejlepší) a aby jim tyto služby umožnily vést alespoň elementárně důstojný život, bez automatického vyčlenění ze společnosti či ztráty veškeré osobní autonomie. Krom a nad rámec tohoto esenciálního požadavku má dále veřejná moc v rámci svých možností a svého uvážení činit přiměřené kroky k postupné plné realizaci tohoto práva, tedy k zajištění dostupnosti širokého spektra služeb sociální péče ve shodě s potřebami oprávněných osob. [...]* Při konkrétní volbě takových kroků i při rozhodování o konkrétní podobě a charakteru dotčených služeb má přitom kraj velkou míru uvážení (s ohledem na skutečnost, že jde o oblast sociálních práv, i na své právo na samosprávu, neboť se jedná o samostatnou působnost kraje) a při plnění své povinnosti může používat rozmanité prostředky předvídané zákonem. Tato povinnost

má dlouhodobý charakter, což mimo jiné znamená, že samozřejmě může dojít k situacím, kdy krátkodobě nejsou zajištěny nezbytné sociální služby, ať pro nedostačující kapacity poskytovatelů sociálních služeb, či pro absenci nabízených vhodných sociálních služeb vůbec, přičemž takové situace ještě samy o sobě v krátkodobém horizontu nejsou rozporné s povinností kraje dle § 95 písm. g) a právem osob dle § 38 zákona o sociálních službách. Potřeba sociálních služeb se samozřejmě v čase proměňuje a krajům (veřejné moci) musí být dána možnost na takové proměny reagovat a přizpůsobit se jim. V popsanych situacích proto nastupuje naléhavá povinnost kraje činit v reakci na novou situaci včasná přiměřená a cílená opatření směřující k zajištění dostupnosti odpovídajících sociálních služeb (tedy k vytvoření nabídky potřebných služeb), a to v přiměřeném časovém horizontu.“

[28] K tomu, že z § 38 zákona o sociálních službách nelze pro osoby s poruchou autistického spektra v kombinaci s mentálním postižením dovodit konkrétní požadavek na zajištění pobytové sociální služby v komunitní formě, respektive nepřiměřenost instituce „nerodinného“ typu, se ostatně Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 27. 1. 2016, č. j. 4 Ads 85/2015-57. Zde uvedl, že „z § 38 zákona o sociálních službách, vykládaného a aplikovaného v souladu s čl. 19 Úmluvy OSN, nevyplyvá absolutní zákaz poskytování sociálních služeb ‚ústavního‘ charakteru, pokud k životu v takovém specifickém prostředí uživatel není nucen a pokud je v takovém zařízení zajištěn důstojný život osob se zdravotním postižením. [...] Je jisté spravedlivé, aby veřejná moc prostřednictvím svých orgánů poskytovala takto postiženým osobám přiměřenou pomoc, která by zvládání jejich handicapu v co největší míře usnadňovala. Na druhou stranu však objektivně není možné, aby stát zdravotní postižení odstranil, popř. zcela kompenzoval. Existují skupiny osob s těžkým zdravotním postižením, u nichž nepochybně bude jejich možnost volby prostředí, v němž žijí, podstatným způsobem limitována jejich fyzickými či mentálními možnostmi. U osob se závažným zdravotním postižením bude jejich možnost volby nevyhnutelně omezena oproti ‚zdravým‘ lidem, ba dokonce ani u lidí bez zdravotního postižení není volba toho, kde a s kým budou žít, zcela neomezená, neboť každý je do značné míry omezen objektivními okolnostmi, svou rodinou, svými schopnostmi, majetkem apod. I člověk se zdravotním postižením má nepochybně přirozené právo brát se o vlastní štěstí a štěstí jeho rodiny nebo lidí jemu blízkých (srov. § 3 odst. 1 občanského zákoníku), ba má i právo, aby mu společnost přiměřeným způsobem, je-li to možné, k uskutečnění tohoto přirozeného práva napomohla. Veřejná moc však nemůže být odpovědná za samotné dosažení štěstí lidí. Existují lidé, pro něž může být ‚ústavní‘ péče (při splnění shora uvedených předpokladů) vhodnou formou pomoci, není-li z důvodů objektivních limitů jiná, vhodnější forma péče, respektive, kteří nemají, a třeba ani nemohou mít přirozenější prostředí, rodinu apod.“

[29] Výše citovaná judikatura tedy vykládá § 38 zákona o sociálních službách tak, že z něj plyne požadavek vytvářet alternativní služby, které osobám se zdravotním postižením umožní zvolit si život v přirozeném prostředí či v komunitě, je-li to možné. To však žalovaný v posuzované věci ve vztahu k dětem s poruchou autistického spektra, respektive s kombinovaným postižením, činil. Stěžovatel ostatně nepochybně, že užíval službu denního stacionáře, odlehčovací službu a byla mu nabídnuta služba týdenního stacionáře, tedy právě „podpůrné“ formy pomoci, které mu měly umožnit život v přirozeném (rodinném) prostředí. Podle učiněných zjištění však v průběhu roku 2023 počalo jeho setrvávání v rodinném prostředí představovat pro ostatní členy rodiny s ohledem na zhoršující se zdravotní stav stěžovatele zátěž, kterou pociťovali jako déle neúnosnou, a tedy subjektivně vnímali dostupné formy služeb sociální péče jako nedostačující. To však

pokračování

ještě automaticky neznamená, že se žalovaný dopustil nezákonného zásahu do podstaty práva stěžovatele na zajištění dostupnosti vhodné sociální služby. Jedná se o nedostatečnost z hlediska plného sejmутí zátěže z rodinných příslušníků stěžovatele, nikoliv však optikou plnění povinností plynoucích pro žalovaného z § 38 zákona o sociálních službách. Ten mu neukládá vytvořit pro oprávněnou osobu konkrétní místo „šité na míru“ jejím požadavkům, nýbrž zajistit osobám se zdravotním postižením nejzákladnější podmínky pro jejich důstojný život. Ani skutečnost, že se v případě stěžovatele jedná o dítě, tedy osobu zranitelnou, u níž jsou správní orgány povinny brát zvláštní zřetel na jejich potřeby a míra jejich uvážení je obecně nižší, nemá za následek, že by měla být zcela negována diskrece žalovaného, jakým způsobem a do jaké míry sociální právo vyžadující pozitivní opatření veřejné moci naplňuje, respektive že by žalovaný byl povinen ve všem respektovat konkrétní požadavek stěžovatele ohledně způsobu poskytované péče. Z citovaného rozsudku č. j. 4 Ads 85/2015-57 plyne, že do esenciálního obsahu sociálního práva nemůže být zasaženo tím, že sociální služby dosud poskytované stěžovateli nepokrývají v úplnosti potřebu péče o něj (celodenní péče a neustálý dohled).

[30] Tím méně však může do esenciálního obsahu sociálního práva stěžovatele zasáhnout to, že žalovaným nabízená pobytová služba (Domov pod lípou) zcela neodpovídá jeho požadavkům na nejméně omezující prostředí s ohledem na její kapacitu a vzdálenost od dosavadního místa bydliště. Ve shodě s krajským soudem nepovažuje Nejvyšší správní soud maximální počet 18 klientů v jedné domácnosti poskytované v jednolůžkovém standardu a zohledňující potřeby klientů náročných na péči (vysoká míra podpory v jednom objektu, odhlučnění domácností, participace klientů na chodu domácnosti, stálý personál) ani polohu zařízení za neslučitelné s humánními a důstojnými podmínkami života. Z hlediska zdravotního stavu stěžovatele se jedná o vhodnou pobytovou službu v dostupné vzdálenosti.

[31] Krajský soud pak příhodně poukázal na střednědobý plán rozvoje sociálních služeb žalovaného, z něž plyne jeho snaha navyšovat kapacitu všech sociálních služeb pro osoby s chováním náročným na péči do budoucna tak, aby byla zajištěna široká dostupnost rozmanitých služeb v rámci jednotlivých obcí s rozšířenou působností, tedy postupně se v rámci svých finančních možností a lidských zdrojů co nejvíce přibližovat ideálnímu stavu. Je přitom zcela legitimní, že se žalovaný zaměřuje na rozvoj celé palety sociálních služeb pro tuto skupinu zdravotně postižených osob, nikoliv pouze nízkokapacitních pobytových komunitních služeb akcentovaných stěžovatelem. Žalovaný musí brát v potaz rozmanitost zájmů oprávněných osob a tyto rozumně vyvažovat, nikoliv jednostranně prosazovat jedinou formu péče na úkor ostatních osob s obdobným zdravotním postižením, kterým mohou lépe vyhovovat jiné formy, např. tzv. sdílená péče. Stěžovatel nemá vůči žalovanému nárok na to, aby své prostředky použil na zajištění jím požadované sociální služby určitým konkrétním způsobem (usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. II.ÚS 3169/16).

[32] V druhém okruhu námitek stěžovatel zpochybňuje závěry krajského soudu stran nutnosti své hospitalizace a s tím souvisejícím časovým ohraničením trvání tvrzeného zásahu.

[33] I podle Nejvyššího správního soudu však z provedených důkazů plyne, že k samotné hospitalizaci stěžovatele došlo v důsledku projevů heteroagrese souvisejících primárně

s jeho vývojem a diagnózou, nikoliv pro nedostatečnou podporu a péči v podobě pobytové sociální služby. Ačkoli stěžovatel tvrdí opak, zakládá své tvrzení jen na prosté spekulaci, která nemůže vyvrátit obsah lékařské zprávy, z níž jasně plyne, že převzetí stěžovatele k hospitalizaci za účelem observace a stabilizace bylo terapeuticky důvodné z důvodu poruchy chování. Stěžovatel k tomu ostatně krom spekulativních tvrzení neuvádí ani nepředkládá nic konkrétního nad rámec toho, co vyplynulo v průběhu řízení před krajským soudem.

[34] To platí i o jeho poukazu na konstatování krajského soudu, že hospitalizaci předcházelo nedostatečné zajištění pobytové sociální služby pro stěžovatele. Tyto dvě skutečnosti totiž nelze klást mechanicky do vztahu příčiny a následku. Stěžovatel zcela pomíjí, že zhoršení zdravotního stavu, které vedlo k jeho hospitalizaci, se u něj rozvinulo a projevilo v tom nejpřirozenějším (domácím) prostředí, o jehož obdobu v podobě příslušné pobytové sociální služby právě usiluje. Provedené důkazy přitom nesvědčí o tom, že by rodinné prostředí bylo do té doby nezpůsobilé zajistit základní životní podmínky a důstojnou existenci stěžovatele. Lze proto důvodně usuzovat na to, že hospitalizace byla primárně důsledkem vývoje a diagnózy stěžovatele, nikoliv nedostatku vhodné pobytové sociální služby ve smyslu náhradní rodinné péče. Byla-li přitom hospitalizace stěžovatele do doby jeho stabilizace terapeuticky nutná, o čemž svědčí i její průběh, logicky se nemohla odehrávat v méně omezujícím a příznivějším prostředí. Délku trvání hospitalizace stěžovatele do doby dosažení jejího účelu, tedy stabilizace zdravotního stavu, tak nelze klást k tíži žalovaného. Krajský soud proto nijak nepochybil, pokud případný zásah do práva stěžovatele na zajištění dostupnosti vhodné sociální služby časově ohraničil okamžikem, kdy byl dostatečně stabilizován jeho zdravotní stav.

[35] Nejvyšší správní soud pak souhlasí i s určením okamžiku, do kdy trvalo období, po které nebyla stěžovateli dostupná vhodná pobytová služba ve formě domova pro osoby se zdravotním postižením či chráněného bydlení, a zůstával hospitalizován (1. 1. 2025). Jelikož teprve k tomuto datu došlo k účinnosti transformace Domova pod lípou spojené s navýšením jeho deklarované kapacity, je bez významu sdělení sociální pracovnice ze září 2024 o tom, že *v současnosti* má dané zařízení plnou kapacitu, respektive pracovníka koordinačního centra z listopadu 2024, že *zatím* nemá podávat žádost. Rozhodné je naopak to, že v lednu 2025 vyzvala sociální pracovnice Domova pod lípou matku stěžovatele, aby se přijela do zařízení podívat a v návaznosti na její návštěvu ji následně informovala o procesu jednání se zájemcem a nutnosti podat žádost pro to, aby tento mohl začít. Jinými slovy, bezprostředně poté, co nastala transformace zařízení spojená se zvýšením jeho kapacity o 18 lůžek, mohlo započít posouzení nepříznivé sociální situace a individuálních potřeb stěžovatele a jeho zájmu o poskytnutí služby v tomto zařízení, tj. proces, jehož smyslem bylo právě umístění stěžovatele do daného zařízení. Podle sdělení žalovaného ve vyjádření k žalobě však v případě stěžovatele zůstalo hlavním problémem nepodání žádosti o umístění do zařízení, která byla vyhodnocena jako nejvhodnější (Centrum 83 a Domov pod lípou), bez něhož nelze zahájit administrativní proces jejího vyřízení. Skutečnost, že nedošlo k podání žádosti, stěžovatel ostatně nezpochybnil. K jeho dílčí námitce, že mu uzavření smlouvy o poskytování sociálních služeb nebylo nabídnuto, je třeba poznamenat, že žalovaný (kraj) tu nevystupuje jako opatrovník; jeho úkolem je především zajišťovat dostupnost sociálních služeb, přičemž další iniciativa je zejména na straně těch, kteří takové služby – například prostřednictvím svých zákonných zástupců – poptávají (rozsudek č. j. 21 Ads 86/2025-41).

pokračování

[36] Lze proto uzavřít, že na základě učiněných zjištění krajský soud zcela správně dovodil, že lze vycházet z dostupnosti pobytové služby v Domově pod lípou od 1. 1. 2025, neboť daný poskytovatel se stěžovatelem aktivně spolupracoval, neodmítl službu stěžovateli poskytnout ani nedošlo k tomu, že by na jeho přihlášku po dlouhou dobu nijak nereagoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[38] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2026

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu